

Վահան Տերյան

Հուշերի երկրում

Կյանքը լռում է, աղմուկը մեռնում.
Մի անձանոթ ձեռք նուրբ մթնշաղում
Անցյալն ու ներկան իրար է խառնում,
Իմ սրտում ոսկե անձրև է մաղում:
Մի քնքուշ լույս կա իմ հոգու համար
Ամեն ինչ ունի չըմեռնող մի կյանք,
Կա խորհրդավոր, դյուրթող մի խավար,
Ուր բախտից քաղցր են տրտունջ ու տխրանք:
Մի քաղցրը վիշտ կա անդարձ անցածում,
Վերհուշերի մեջ մի անսուտ դրախտ,
Մի անանց վայելք, անխաբ հիացում
Կյանքից գեղեցիկ ցնորական բախտ...

1907-1908